

18 oktober, Remco:

Pokhara is een leuke stad, maar na 8 dagen is het wel genoeg. We zouden hier nog 2 dagen blijven, dus moesten de bustickets verzet worden. Na al dat gefeest van de Nepalezen, vonden ze het zelf ook wel tijd om naar huis te gaan. Geen plaatsen meer voor ons, alleen nog plek naast de chauffeur. Weten wij veel, dus zeggen we ja op deze plaatsen. We zijn lekker op tijd, bij het busstation, dus kunnen we nog een broodje wegwerken. De tassen worden ingeladen en wij gaan het hok in van de chauffeur. Er staan 2 bankjes, 1 achter de chauffeur en 1 die gericht is naar de chauffeur. Een plank met een dun kussentje erop, de leuning is het glas van het raam. Een rechte zit en harde zit, is wat ons te wachten staat voor de komende 7 uur. Gelukkig, moeten er onderweg nog mensen worden gehaald, dus mogen we even bij de elite zitten. Na een uur worden we in het hok gedouwd en gaat de lange en harde zit beginnen. Af en toe wordt er gestopt om te plassen en te eten. Bij een wegrestaurant, voor de Nepalese begrippen een vrij aardige, bestel ik een bord nasi. Ook maar alleen, omdat ik zag dat de nasi net klaar was gemaakt en in een bak werd geschept. De stoom kwam ervan af, dus doe maar een bord voor 100 kiki's. Ilja besluit om het alleen met een colaatje en een paar hapjes van mijn nasi te doen. Na een half uur vertrekken we weer, op weg naar Kathmandu. De rit is zwaar, de ruggen zijn blauw en onze rekeningen zijn beurs van het zitten. Bont en blauw komen we aan in de hoofdstad. Natuurlijk staan de taxi chauffeurs weer te dringen, maar wij hadden al besloten om te lopen. Het zou maar 10 minuten lopen zijn, naar ervaring van de vorige keer. Hier en daar vragen we de weg en iedereen is bereid om ons de weg te wijzen, uiteindelijk is het een klein half uurtje lopen en komen we weer aan bij Silverhome. Zo nu eens kijken hoe mr. Brish ons ontvangt en te woord staat, tenslotte hebben we nog wat met hem te regelen.

Hij was blij ons te zien en vroeg hoe het was, 3 dingen hebben we. Het hotel in Chitwan was Shit en nummer WAN op de lijst van slechtste hotels ooit. Geschokt reageerde hij en zou dit nooit meer aanbieden. We hebben een bus naar Lumbini besteld, die ons 30 minuten van het dorp afzette, dus moesten wij een taxi nemen en de bus naar Pokhara hebben we zelf betaald, terwijl hij dat zou doen. Op de laatste 2 reageerde hij niet, want hij dacht nu moet ik terug betalen. Hoe dit gaat aflopen weten we pas woensdag de 23e van oktober. Ineens was Mr. Brish niet zo aardig meer, ook kwam hij met de mededeling dat zijn hotel vol zat en moesten wij maar naar de burens. Hij had daar een kamer gereserveerd, die er niet zo goed uitzag als die van in Silverhome zelf. Als je ons overplaatst, gaarne het zelfde of iets beter. Wij gaan er niet op in, en nemen het zoals het is. Tenslotte zitten we in het mooie Nepal en zijn het niet vergeten dat het niet zomaar iets is wat we doen. Na deze rit, zijn we het ook echt zat en besluiten om eerst even een kwartiertje te rusten. Daarna moet er weer gegeten worden, dus rennen we naar de shoarma tent waar we lekker hebben zitten eten. Daarna proberen we nog op te blijven maar al snel worden we moe en gaan lekker op tijd slapen.

Bont en blauw komen we aan in Kathmandu

Geschreven door Remco & Ilja
woensdag 23 oktober 2013 03:00 -
